

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii
Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ**

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

de ordine suo benè meritis, alienis armis non indiget, ut in te tuique similes animadvertat. Ad illum igitur te remitto.

N O T A I I I.

L Arvam ponis sensim sine sensu, Moynium Doctorem Sorbonicum raptim adortus, eum à Cardinali Richelio, in Cornelium Iansenium, *quem tamen non legerat, uti nec Augustinum*, incitatum fuisse narras: tum ejus de duplici gratia, orandi scilicet atque agendi opinionem adducis, ac illam sufficientem duntaxat, hanc verò semper efficacem ais asseruisse: tum liberè pronuncias, *Moynii, Corneti, Haberti, Halerii æmulationem* in Arnaldum, & *Padagogicas cupiditates*, illarum contentionum fontem esse: ac mirari, te dicis, *Procerum joculari errorem*, qui se his dissensionibus interponunt, quasi in iis divinæ summa fidei ageretur. Relego tua vestigia. Urit te Cardinalis Richelii memoria, qui Sancygiranium vestrum, ne nova & impia dogmata spargeret, per multos annos in vinculis habuit. Illam verò, quam Moynio affingis sententiam, vel non capis, vel capere dissimulas. Nemo enim neget, quin tum ad orandum, tum ad bene agendum, divina gratia nobis opus sit: sed quod orandi gratia sit duntaxat sufficiens, quis, amabo, dicat? quis capiat? quando enim illius impulsu oratur, haud dubiè efficax est, cum suum effectum sortiatur. Ubi autem oratum est, quis nescit novam gratiam ad agendum, ad non peccandum, ad præceptum Dei servandum necessariam esse; quam tamen semper efficacem nemo dicat, qui doctus sit & Catholicus; cum eidem sæpè ac sepiùs resistatur. Quod subnectis, de præstantissimorum Doctorum æmulatione in Arnaldum,

calum-

calumniā est: à verò tua conjectura longè aberras: nihil enim piis & doctis hominibus, in tuo Arnaldo, præter errores displicuit. Sed quo tandem cæstro percitus in optimates, scilicet Ecclesiasticos, Episcopos, & Romanum Pontificem furis? quibus errorum, ignorantiam, & quod pejus est, in re tam seria, tantique momenti, jocosum & ludendi libidinem affingis. Erit aliquando, qui os illud tuum infrunitum, & stylum effranum castiget.

N O T A I V.

Hic novos Thomistas in tuas partes trahere videris: quo eventu, mox dicam. Gratiam, inquis, efficacem mordicus tuentur, & quandam aliam admittunt, quam sufficientem vocant, cui tamen sine efficaci nunquam consentitur: tum addis, vocabulum illud gratiæ sufficientis vix apud antiquos reperiri: Moyonium demum, eiusque distinctiones irrides. * Quod novos Thomistas ab antiquioribus discernis, doctis illis hominibus injuriū est, qui à D. Thoma discedere videri nolunt. Sed, mi homo, Iansenianam causam tibi creditam prodis, accedisque partibus Iesuitarum, quos Thomistis probè reconciliasti. Quis enim Iesuitas inter gratiam efficacem non admittat? Quis sufficientem, per se solam, ad actum prodire unquam concedat? quod Thomistis hac in parte attribuis, Jesuitæ omnes tenent. O te scelicem & industriū conciliatorem! qui litem hanc composuisti, quam vel ipsi Rom. Pontifices Clemens VIII. & Paulus V. componere olim frustra tentarunt. Vocabulum gratiæ sufficientis apud Antiquos non reperis. Sunt tamen, qui reperiant. Tu vide sis auctores, qui de illa ex professo scripsere. Immò D. Thomas 1. 2. qu.

* Pag. 12.